

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 136/2018
15.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., коју заступа Зоран Вујичић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „ББ“ са седиштем у ..., коју заступа Ивица Радонић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 302/17 од 29.09.2017. године у седници већа одржаној дана 15.10.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 302/17 од 29.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину П1 172/15 од 20.09.2016. године поништено је као незаконито решење тужене број ... од 01.09.2015. године којим се тужиљи, запосленој на радном месту административног радника на неодређено време, смањује проценат радног времена за 100% односно за њеним радом у потпуности престаје потреба почев од 01.09.2015. године и тужена је обавезана да тужиљу врати на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и радном искуству. Другим ставом изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 88.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је у преосталом делу за период од 20.09.2016. године, као дана пресуђења, па до извршности пресуде, захтев за исплату камате на досуђене трошкове поступка одбијен као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 302/17 од 29.09.2017. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Неготину П1 172/15 од 20.09.2016. године у првом ставу и у усвајајућем делу другог става изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врхови касациони суд је испитао побијану ревизију у оквиру овлашћења из чл. 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном првостепеном поступку није почињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Ревидент се у ревизији позива на битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. став 1. ЗПП учињене у другостепеном поступку, али не указује о којим повредама се конкретно ради.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку који је претходио доношењу правноснажне пресуде тужиља је засновала радни однос код тужене на основу Споразума о преузимању радника од 01.09.1999. године закљученог између ОШ „ВВ“ у ... и тужене, уз њену сагласност, за обављање послова секретара. На овим пословима радила је све до 2007. године када је распоређена на послове административног радника са 100% радног времена све до школске 2010-2011 године када је директор распоредио на послове у настави које је обављала упоредо са административним пословима све до школске 2013. године. На основу решења тужене од 20.01.2014. године тужиља је била распоређена на послове административног радника са 50% радног времена и послове наставника разредне наставе са 50% радног времена. Решењем тужене од 18.09.2014. године тужиљи су одређени коефицијенти за радна места на којима је распоређена и то за обављање послова административног радника са 50% пуног радног времена коефицијент 8,62 а за обављање послова наставника разредне наставе са 50% пуног радног времена коефицијент 14,88. Оспореним решењем тужене број ... од 10.09.2015. године тужиљи је као запосленој на радном месту административног радника смањен проценат радног времена за 100% односно констатовано је да је за њеним радом у потпуности престала потреба почев од 01.09.2015. године. Тужиља је поводом ове одлуке стављена на листу технолошких вишкова ненаставног кадра са 100%. Против овог решења тужиља је изјавила жалбу дана 15.09.2015. године, а дана 22.09.2015. године поднела је и допуну жалбе школском одбору. Поводом жалбе од 15.09.2015. године школски одбор тужене је на седници дана 22.09.2015. године донео одлуку у форми мишљења, којим се огласио не надлежним за поступање по изјављеној жалби, док у допуни жалбе од 22.09.2015. године није ни одлучивао.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање нижестепени судови су правилно применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиље.

Супротно наводима ревизије Посебни колективни уговор за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“ бр. 21/15) у одељку који уређује престанак потребе за радом запослених, прописује критеријуме за

утврђивање запослених за чијим је радом престала потреба са пуним или непуним радним временом. Одредбом члана 34. таксативно су набројани критеријуми од тачке 1. до тачке 7. док је чланом 35. прописано да се на основу ових критеријума сачињава ранг листа према редоследу бодова и да се за запосленог за чијим радом престаје потреба утврђује запослени који оствари најмањи број бодова.

У конкретном случају примена Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика приликом проглашења тужиље за технолошки вишак у потпуности је изостала и то конкретно одредаба 34. до 36, па је правилан закључак нижестепених судова да је решење тужене број ... од 01.09.2015. године незаконито.

Супротно наводима ревизије правилан је закључак првостепеног суда да је тужиља испоштовала процедуру прописану одредбом члана 145. Закона о основама система образовања и васпитања тако што је против оспореног решења благовремено изјавила жалбу школском одбору, о којој је школски одбор одлучио тако што је донео мишљење којим се оглашава ненадлежним за поступање по изјављеној жалби. Чињеница да је жалба преурањена не утиче на права тужиље и због тога јој не може бити ускраћено право на делотворни правни лек као што то правилно закључују и нижестепени судови. То, као што правилно закључује другостепени суд, тужбу у овој парници не чини недозвољеном будући да запослени на основу члана 145. став 7. Закона о основама система образовања и васпитања има право да побија решење о престанку радног односа.

Одлука коју је донео Школски одбор поводом жалбе тужиље – мишљење нема карактер одлуке која се тужбом може побијати у смилу Закона о основама система образовања и васпитања.

На основу изложеног Врховни касациони суд је применом чл. 414. став 1. ЗПП донео одлуку као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић